

El rock de la presó

La història: Teheran, 2008. Askhan i Negar, músics de rock, acaben de sortir de la presó i volen reclutar col·legues per fugir de la censura iraniana i anar a Londres per un recital, amb un amic i la seva moto ressegueixen la capital per trobar-los i aconseguir passaports falsos...

La pel·lícula: Cada temporada es cullen unes quantes pel·lícules, tres o quatre a tot estirar, que sorprenen pel sabor, senzillesa i ufanor. Productes de mercat popular. *Nadie sabe nada de gatos...* és una d'aquestes hortalisses ecològiques que recuperen el gust pel cinema localista amb voluntat de dir coses sobre una realitat opressiva des del bon rotllo rocker. Bahman Ghobadi (Baneh, Iran, 1969) és l'autor que s'ha inventat aquest documental de ficció pel que fa a la precària vida d'uns joves músics no religiosos a l'Iran del règim de Mahmud Ahmadinejad, on la repressió policial persegueix qui practica *indie rock*, i veta les dones que canten fora dels cors litúrgics. El film podria ser un rosari de mals gestos i

Nadie sabe nada de gatos persas

Director: Bahman Ghobadi.

Intèrprets: Hamed Behdad,

Roxana Saberi, Ashkan

Koohzad. Iran, 2009.

106 minuts. Rambla Lleida.

odis cervals. Lluny d'això, aquests gats rockeros destil·len quantitats d'humor negre (la parella d'iranians que volen anar a veure món malgrat ser invidents!; l'amic promotor declarant davant el jutge i portant-se'l a vendre) i un optimisme a prova de censures. Amb el neguit taquicàrdic de *road movie* urbana, la crònica d'una joventut que practica el rap i el rock com a formes d'expressió individual i social, la pel·lícula amera l'ànim de l'espectador com un plugim refrescant tot i reflectir submóns obligats a sobreviure a la dictadura ideològica. Síntomes de la globalització/mundialització de les cultures, avui un dels fenòmens de la Modernitat Líquida (tot flueix sense dics de contenció), que preconitza el sociòleg polonès Zygmunt Bauman. Però com diria el col·lega Andrés Rodríguez, oh yeah!

La imatge: El grup de heavy metal assajant en un estable, rodejats de vaques tranquil·les a un pas de la bogeria.

La frase: "Els somnis són la meva realitat", canta el rocker. Mala cosa quan s'ha de viure, exclusivament, a cop de somnis utòpics. Amb el temps, aquests somnis poden derivar en malsons patològics.

La recomanació: Força estimulants per a cinèfils atents i seguidors de Festivals compromesos.